

In het bos van Edgewood heeft alles
een prijs – vooral de liefde

LIED IN HET DUISTER

KRISTEN
CICCARELLI

INTERNATIONALE BESTSELLERAUTEUR VAN DE CRIMSON MOTH-SERIE

Kristen Ciccarelli

Lied in het duister

Vertaling Sanne Hillemans

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020560381
ISBN e-book 9789020560398
ISBN audiobook 9789020560404
NUR 334

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
Copyright © 2025 Kristen Ciccarelli
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *A Dark Forgetting* door Wednesday Books, an imprint of St. Martin's Publishing Group, New York, Verenigde Staten.
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Jenny Meyer Literary Agency, New York.

Vertaling Sanne Hillemans
Omslagontwerp Kerri Resnick
Omslagillustratie Sasha Vinogradova
Omslagontwerp Nederlandse editie Het Omslag Atelier

www.kristenciccarelli.com
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for tekst and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Ter nagedachtenis aan Ivan Cesar

1

Het bos kwam op Emeline af zoals het dat altijd deed. De schaduwen kropen langzaam op haar af en sijpelden door de spleten.

Emeline, fluisterde het bos. *Zing een waar lied voor ons.*

Emeline knarste met haar tanden en negeerde het. Vanaf haar plek op de houten kruk onder de lampen zong ze in de microfoon, plukte ze aan de snaren van haar ukelele en zei ze tegen zichzelf dat het haar niet uitmaakte als het bier in de tap vanavond zou veranderen in water uit een beek. Het deed er niet toe als de sponsachtige groene klompen die tussen de vloerplanken omhoogkwamen eigenlijk mos waren.

Ze moest zich concentreren. Ze mocht dit niet verpesten.

Emeline moest voorkomen dat het publiek ook maar enig idee had van de rare dingen die er gebeurden als ze zong. Ze was gewoon Emeline Lark, een folkzangeres met een voorliefde voor pop. Een rijzende ster met een hese, kwelende stem en melodieën waar je op wilde dansen.

Er was hier helemaal niets gekks te zien.

De lichten van La Rêverie waren gedimd en het vuur knisperde en knetterde in de haard in de stenen muur van de kroeg. Olielampen gloeiden op houten tafels die verspreid door de ruimte stonden. Het voelde allemaal heel erg als *hygge*. Gezellig, warm, donker – met uitzondering van de witte lichten die boven Emeline hingen. Die verblindden haar en onttrokken de gasten aan haar zicht. Langzamerhand stevende ze op het einde van haar laatste nummer af.

Emeline...

De geur van vochtige, mulle aarde hing in de lucht. Emeline trok haar neus op en probeerde zich te concentreren op het gezichtsloze publiek achter die lampen.

Ik kan dit prima aan, hield ze zichzelf voor.

Meestal was dat nog waar ook. Maar haar waanbeelden over het bos werden de laatste tijd steeds hardnekkiger.

Wat als het tijdens haar tour nog erger zou worden? Wat als ze het een dezer dagen níét meer aan zou kunnen?

Emelines been wipte op en neer, terwijl ze een glimlach op haar gezicht plakte en bleef tokkelen. Terwijl ze het laatste nummer van haar laatste set zong, zorgde de penetrante geur van verse aarde ervoor dat ze omlaag keek. Onder haar Blundstone-laarzen begon een nieuw stukje smaragdgroen mos te groeien. Ze knipperde een paar keer en hoopte dat ze zich niet alleen het mos inbeeldde, maar ook de glimmende zwarte insecten die eruit kropen. Ze krioelden over haar Blundstones. Ze beklommen haar jeans.

Kevers.

Vol afschuw staaarde ze naar hun kleine zwarte lijfjes, die naast zwart ook glinsteringen in de kleuren blauw en groen lieten zien terwijl ze over haar benen kropen.

Nog maar één liedje, zei het bos hees.

Emeline keek naar het publiek achter de lampen. Niemand anders leek de beestjes op te merken. Ze zagen het nooit.

Omdat jij dingen ziet die er niet zijn.

Net zoals iedereen die te lang in Edgewood had gewoond.

Emeline sloeg het laatste couplet van het lied over en ging meteen verder met het laatste refrein, waarna ze iets te snel klaar was met het nummer. Het bos viel afwachtend stil. Emeline ging echt niet nog een lied spelen. Want zodra haar muziek stopte, kwam er een einde aan de invloed van het bos. Dat had ze ontdekt nadat ze twee jaar geleden verhuisd was en Edgewood had verlaten: het bos – of dat nou echt of ingebeeld was – kwam alleen achter haar aan als ze zong.

Het probleem was dat Emeline altijd aan het zingen was. Muziek was haar leven.

Het publiek begon te klappen. Ze bedankte hen en zette haar ukelele op de houder naast haar gitaar, waarna ze haar bezwete handpalmen afveegde aan haar spijkerbroek.

Terwijl de gewone muziek aangezet werd – waardoor Emeline klaar was met haar rol als entertainer – trokken het mos en de insecten zich terug, de geur van het bos met zich meenemend. Emeline blies opgelucht haar adem uit. Ze had het weer voor elkaar. Het was haar gelukt om zonder incidenten drie sets te spelen. Niemand had vanavond de aanwezigheid van mos in de ruimte opgemerkt. Niemand, behalve zij.

Daardoor vroeg ze zich – niet voor het eerst – af of haar verstand dat van haar opa achterna ging. In haar borst voelde ze een pijscheut toen ze terugdacht aan de laatste keer dat ze hem gezien had. In die steriele kamer. Hij had er zo verloren uitgezien, alsof hij daar niet thuishoorde.

Ze dwong zichzelf diep adem te halen.

Je hebt het juiste gedaan. Dat is wat hij wilde.

Dat hield ze zichzelf in ieder geval altijd voor, maar toch hielp het nooit om de pijn te sussen.

Uitgedroogd van het zingen reikte Emeline naar de felroze waterfles achter haar kruk. Die had Joel haar gegeven voor haar verjaardag. Voor de start van haar laatste set had ze de fles gevuld met water. Nu reikten haar vingers in het luchtledige.

Ze leunde naar voren en scande de vloer, maar haar waterfles was verdwenen. Ervoor in de plaats zag ze een bloem: een witte anemoon, zo mooi als een ster. Emeline kneep haar ogen samen. *Wat?*

Ze griste de anemoon onder haar kruk vandaan en bestudeerde de bloem. Het licht werd gevangen door de witte blaadjes die de zwarte kern omringden.

‘Als dit een grap is,’ mompelde ze tegen het bos, ‘dan is het níét je beste werk.’

Emeline liet haar blik door de ruimte glijden, totdat haar aandacht werd getrokken door iets felrozes. Haar vermiste waterfles. Ze keek van de fles naar de jonge man die hem vasthield. Hij was op dit moment niet meer dan een silhouet, want hij stond net buiten bereik van de zwakke verlichting van de bar. Hij keek toe. De schaduwen verborgen zijn gezicht en zijn kleding, maar niet zijn lange lichaam, noch het gevoel van intensiteit van zijn blik.

Bewustzijn trok als elektriciteit over haar huid. Hij hief Emelines waterfles alsof hij haar begroette, waarna hij er een grote slok uit nam.

Haar mond viel open. Hoe had hij die waterfles te pakken weten te krijgen zonder dat zij het doorhad?

Ze blikte naar de anemoon in haar hand. Die moet hij voor haar achtergelaten hebben toen hij haar waterfles jatte. Woede ontvonkte in haar lichaam. Emeline had wel eerder te maken gehad met zulke mannen. Fans die totaal geen respect hadden voor haar grenzen. Dacht hij dat hij haar kon stalken zonder daarvan de gevolgen onder ogen te zien?

Van dat idee zou ze hem direct afhelpen.

Emeline stond op van de kruk en stapte onder de heldere lampen vandaan. Met haar doelwit in zicht liep ze zigzaggend om de tafels heen, zodat ze de afstand tussen haarzelf en de bar kon overbruggen. De afstand tussen haarzelf en hém.

Hij zette haar waterfles op de bar. Zelfs al was hij gehuld in schaduwen, Emeline kon de worsteling in hem voelen. Blijdschap dat ze zijn uitdaging was aangegaan, ongemak dat ze nu naderde.

Precies, ja. Ze balde haar handen tot vuisten. Je hebt de verkeerde meid gekozen om mee te sollen.

Emeline was het gewend om onderschat te worden. Ze was een negentienjarig meisje in de meedogenloze muziekindustrie en dat feit leek mensen toestemming te geven om haar af te wimpelen.

Knoop dit in je oren, eendje, galmde de stem van haar grootvader

door haar hoofd. *Als mensen je onderschatten, is het makkelijker om de rollen om te draaien.*

De vreemdeling maakte geen aanstalten om te vertrekken. Hij tuurde enkel naar haar vanaf zijn plek in de duisternis. Hij leek haar uit te dagen hem te ontmaskeren.

Hij bezat een bepaalde buitenaardse kwaliteit, vond ze toen ze dichterbij kwam. Iets wat niet thuishoorde in de chique sfeer van La Rêverie. Emeline bestudeerde de vloer om zijn schaduw te zoeken, de vorm daarvan te bestuderen. Het was een belachelijke gewoonte die ze had overgenomen van die arme, gekke Tom.

Je kunt een shiftling, een gedaanteverwisselaar, altijd herkennen aan zijn schaduw.

Emeline schudde de gedachte van zich af. Het was hier toch te donker om iets te zien.

Ze was op slechts een paar passen afstand van de man toen haar telefoon begon te trillen. Haar voetstappen vertraagden en ze haalde haar telefoon uit haar kontzak. Ze verwachtte dat het Joel zou zijn, de zoon van haar manager, en was al klaar om het gesprek weg te drukken. Maar het was Joel niet.

De naam van haar grootvaders buurvrouw stond op het scherm: Maisie Decker. Emeline had Maisie een volmacht gegeven, om alles voor iedereen wat makkelijker te maken.

Wat als er iets met opa is?

Met nog steeds een boze blik op de schaduwachtige vreemde gericht nam ze op. ‘Maiz?’

‘Hé, meisje.’ Maisies warme stem liet Emeline vaak denken aan haar kaneelbroodjes, luchtig en kleverig en zoet. Nu hoorde ze echter de bezorgdheid in haar stem.

Er is iets aan de hand.

Emeline drukte een vinger in haar andere oor om de herrie van de bar te dempen. Terwijl ze dat deed, botste er iemand tegen haar schouder, iemand die langs haar beende. De ruimte om haar heen

leek even te vervagen en plotseling rook ze de geur van verpulverde dennenbomen.

Ze wierp een blik op de schaduwen waar die vreemde man net had gestaan. Hij stond er niet meer.

Emeline draaide zich rond en haar blik ging door de hele kroeg. Maar hij was nergens te bekennen. Hij was verdwenen, mét haar waterfles. Alsof hij regelrecht uit een andere wereld was gestapt om deze wereld binnen te komen wandelen, en daar nu weer naar was teruggekeerd.

Tenzij ik me hem ook ingebeeld heb...

‘Ewan zei dat ik je niet mocht lastigvallen, tenzij het een noodgeval was. Maar het is nu al vierentwintig uur geleden en...’

Emelines hartslag bonsde luid in haar oren. ‘Wat is vierentwintig uur geleden?’

‘Ewan is weg, lieverd.’

Weg.

Een winterkoude rilling trok door Emeline heen. ‘Bedoel je...’

‘Hij is vermist,’ zei Maisie. ‘Sinds gisteravond.’

De ruimte begon te draaien.

‘Na middernacht belde de verpleegster, ze zei dat hij niet in zijn bed lag. Hij zal wel naar buiten gelopen zijn en verdwaald zijn geraakt. Dat denken ze, althans.’

Met ‘ze’ doelde ze op Heath Manor, de zorginstelling waar haar opa woonde. De instelling waar Emeline hem afgelopen april heen had laten verhuizen toen hij was gevallen, zijn heup had gebroken en hij niet langer in staat was om alleen in hun oude boerderij te blijven wonen. Emeline had al haar optredens afgezegd en zeven uur gereden om terug te keren naar Edgewood, waar ze al zijn spullen had ingepakt en hem had ondergebracht bij de dichtstbijzijnde zorginstelling.

Vierentwintig uur.

Dan zou iemand hem inmiddels toch allang gevonden moeten

hebben? *Waarom heeft nog niemand hem gevonden?*

Misschien was het een fout om hem gewoon onder te brengen in de dichtstbijzijnde instelling. Misschien had ze op zoek moeten gaan naar iets beters. Ze had hem met zich mee kunnen nemen naar de stad...

‘Maar de deuren zijn op slot,’ ging Maisie verder, haar stem niet veel luider dan een fluistering. ‘In iedere hoek hangt een camera. Hij kan niet weggelopen zijn. Dat is gewoon niet mogelijk.’

De kroeg werd donker en de penetrante geur van het bos werd sterker. *Dat beeld je je in,* zei Emeline tegen zichzelf. *Het is allemaal niet echt.*

‘Het spijt me echt, meisje,’ zei Maisie. ‘Maar je opa is vertiend.’

Vertiend. Het woord ratelde door Emeline heen en sleepte haar mee terug naar een jeugd vol bijgeloof. De tienden van de boskoning waren een van de vele belachelijke rituelen die onderdeel waren van haar jeugd in Edgewood. Het was een van de vele redenen dat Emeline vertrokken was zodra ze dat kon.

En toch... leek vanavond erop te duiden dat ze niet snel genoeg was ontsnapt. Met welke gekte haar opa en zijn burens ook besmet waren, hij begon haar duidelijk ook te infecteren.

Emeline schudde haar hoofd. Niemand had opa meegenomen. Haar grootvaders geest was doorspekt met dementie. Hij was weggelopen. Meer niet. Hij moest alleen gevonden worden.

Hij is een man van 75. Hoe ver zou hij kunnen komen?

Emeline dacht aan april, de laatste keer dat ze Ewan Lark had gezien. Ze herinnerde zich de verwarde blik op zijn gezicht toen ze met hem de eetzaal van Heath Manor in was gelopen en hem daar had achtergelaten. Ze herinnerde zich het specifieke geluid van haar Birkenstocks die bij elke stap op de blauwe tegels tegen haar voeten klapten toen ze wegliep door de witte gangen. Ze herinnerde zich de scherpe pijn toen ze door de deuren stapte en de enige persoon van wie ze in deze wereld zoveel hield in de steek liet, overhandigde aan vreemden.

Emeline kneep haar ogen dicht. Wat had ze anders kunnen doen? Opa zei zelf dat ze hem moest laten gaan.

Maar ze had het verlangen in zijn stem wel gehoord. Hij wilde in zijn eigen huis wonen, met de wijngaarden om hem heen. De wijngaarden die hij eigenhandig geplant had. Hij had in Edgewood willen blijven.

‘Emmie? Ben je er nog?’

Haar vingers verstrakten om de telefoon die ze nog steeds tegen haar oor had gedrukt.

Ik heb optredens. Ik moet me voorbereiden op de tour. Ik kan niet zomaar weg.

Maar de gedachte aan haar grootvader die bang en alleen was overstemde al het andere. ‘Ik kom naar huis,’ zei ze.

Hoe Emeline ook probeert te vluchten, het bos weet haar altijd weer te vinden

Emeline hoort al van jongs af aan verhalen over mysterieuze verdwijningen en feeënmagie in het Edgewood-bos. Wanneer haar grootvader verdwijnt, lijken de verhalen waar ze altijd om heeft gelachen plots minder onzinnig. Om hem te redden moet ze het bos trotseren dat ze altijd heeft gemedend.

Emeline belandt aan het hof van de legendarische boskoning en ze sluit een deal met hem – haar stem in ruil voor de vrijheid van haar grootvader. Wat ze niet weet, is dat er een vloek gaande is die het hele elfenrijk in gevaar brengt. Samen met de knappe en onheilspellende Hawthorne zet ze alles op alles om de vloek te stoppen. Als ze faalt, staat alles wat haar dierbaar is op het spel...

KRISTEN CICCARELLI is de bestsellerauteur van de Crimson Moth-serie, die maandenlang in de internationale bestsellerlijsten heeft gestaan. Ze woont op het Niagara-schiereiland in Canada, samen met haar man en dochter.

LEES OOK VAN KRISTEN CICCARELLI:

Z&K

www.zomerenkeuning.nl

NUR 334